

- tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie zgłoszonego przez wnoszącego odwołanie żądania stwierdzenia nieważności;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem i kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zakresu uznania przyznanego Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) przy dokonywaniu oceny substancji do celów zidentyfikowania ich jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy zgodnie z art 57 lit. f) rozporządzenia (WE) 1907/2006⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”) nie można interpretować w taki sposób, aby pozostawić ECHA całkowitą i niepodważalną swobodę popełniania oczywistych błędów przy wyborze i ocenie „dowodów naukowych” na podstawie wspomnianego art. 57 lit. f). Sąd jednak zgodził się na to, orzekając, że oczywisty błąd w ocenie można bowiem stwierdzić tylko wtedy, gdy ECHA całkowicie i błędnie pominęła wiarygodne badanie, którego uwzględnienie zmieniłoby całościową ocenę dowodów w taki sposób, że ostateczna decyzja zostałaby pozbawiona wiarygodności. Sąd przyznał ponadto, że ECHA mogła opierać się na niewiarygodnych badaniach i że ich niska wiarygodność nie wykluczała ich uwzględnienia. Sąd posunął się jeszcze dalej, akceptując poleganie na niewiarygodnych i mało przekonujących badaniach naukowych, kiedy ich wyniki potwierdzały docelową hipotezę ECHA dotyczącą rzekomych niebezpiecznych właściwości substancji. Postępując tak, Sąd naruszył prawo i zasadę wysokich standardów naukowych.
2. Sąd naruszył prawo i dokonał niewłaściwej wykładni art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH, a także naruszył prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym, błędnie interpretując argumenty wnoszącego odwołanie w odniesieniu do wymogu ustalenia, że substancja daje powody do obaw równoważnych obawom stwarzanym przez substancje zidentyfikowane na podstawie art. 57 lit. a) – e) rozporządzenia REACH.
3. Sąd naruszył prawo, dokonując oceny dowodów związanych z argumentami wnoszącego odwołanie co do wiarygodności badań naukowych, oraz przeinaczył przedstawione mu dowody.
4. Uznając, że dokonana przez ECHA ocena dowodów naukowych była poparta przez zasadę ostrożności, Sąd dokonał nieprawidłowej interpretacji tej zasady, a zatem naruszył prawo.
5. Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że półprodukty nie są wyłączone z procedury identyfikacji przewidzianej w art. 57 i 59 rozporządzenia REACH ze względu na to, że przepisy te dotyczą wyłącznie swoistych właściwości danej substancji, nie zaś jej zastosowań (co miałyby obejmować kwestię tego, czy substancja jest półproduktem, czy też nim nie jest), i że dokonanie przez ECHA takiej identyfikacji nie było nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-93/18, International Skating Union / Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez International Skating Union

(Sprawa C-124/21 P)

(2021/C 163/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: International Skating Union (przedstawiciel: J.F. Bellis, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Mark Jan Hendrik Tuitert, Niels Kerstholt, European Elite Athletes Association

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej T-93/18, International Skating Union/Komisja, w zakresie, w jakim oddalono w nim skargę wnoszącą odwołanie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie AT/40208 – Zasady kwalifikowania zawodników Międzynarodowej Unii Łyżwiarskiej; oraz
- obciążenie Komisji oraz interwenientów w pierwszej instancji kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył art. 263 TFUE oraz orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące art. 101 TFUE, uznając, że zasady kwalifikowania zawodników ISU ograniczają konkurencję ze względu na cel.

Część 1: Sąd nie zbadał żadnego z argumentów wnoszącej odwołanie kwestionujących dokonaną przez Komisję ocenę okoliczności faktycznych uzasadniających stwierdzenie ograniczenia konkurencji ze względu na cel, przedstawioną w decyzji Komisji z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie AT/40208 – Zasady kwalifikowania zawodników Międzynarodowej Unii Łyżwiarskiej (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Wszystkie argumenty wnoszącej odwołanie podważające dokonaną przez Komisję ocenę okoliczności faktycznych uzasadniających zawarte w art. 1 spornej decyzji stwierdzenie, że ISU naruszyła art. 101 TFUE poprzez „przyjęcie i stosowanie” zasad kwalifikowania zawodników zostały albo błędnie uznane za nieskuteczne, albo po prostu pominięte.

Część 2: Sąd ponownie zdefiniował ograniczenie konkurencji, o którym mowa w niniejszej sprawie, naruszając ciężący na nim obowiązek niezastępowania rozumowania Komisji własnym rozumowaniem, oraz błędnie zakwalifikował elementy omówione przez Komisję w sekcji 8.5 spornej decyzji jako istotne dla stwierdzenia ograniczenia konkurencji ze względu na cel, naruszając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące art. 101 TFUE.

Zamiast przeprowadzić kontrolę zawartego w spornej decyzji stwierdzenia naruszenia, sąd określił nowe naruszenie konkurencji ze względu na cel, które wywiódł z: 1) abstrakcyjnej analizy zasad kwalifikowania zawodników ISU, niepowiązanej z żadną analizą tego, w jaki sposób są one stosowane w praktyce; oraz 2) elementów omówionych przez Komisję w sekcji 8.5 spornej decyzji, które nie są związane ze stwierdzeniem w tej decyzji naruszenia ze względu na cel (sekcja 8.3).

Część 3: Sąd dopuścił się naruszeń prawa w związku z analizą czterech elementów, na które powołała się Komisja w celu stwierdzenia, że zasady kwalifikowania zawodników ISU stanowią ograniczenie konkurencji ze względu na cel.

Treść zasad kwalifikowania zawodników: z poziomu sankcji nakładanych w ramach stosowania zasad kwalifikowania zawodników nie można wywieść żadnego wniosku co do domniemanego ograniczającego celu tych zasad. Niekorzystne dla konkurencji skutki wynikają ze stosowania sankcji tylko wówczas, gdy odmowa zatwierdzenia danego wydarzenia jest nieuzasadniona. Sam poziom sankcji nie świadczy w żaden sposób o treści zasad.

Cele zasad kwalifikowania zawodników ISU: z uznanie, że system preautoryzacji ISU służy realizacji uzasadnionego celu powinno być dla Sądu podstawą do wyciągnięcia wniosku, że zasady kwalifikowania zawodników ISU nie mogą ograniczać konkurencji ze względu na cel.

Kontekst prawny i gospodarczy zasad kwalifikowania zawodników ISU: Sąd błędnie zinterpretował wyrok w sprawie C-67/13, Cartes Bancaires, uznając za nieistotną okoliczność, że wszystkie zawody łyżwiarstwa szybkiego organizowane przez osoby trzecie były zatwierdzane przez ISU na tej podstawie, że nie było żadnych „interakcji” między rynkiem łyżwiarstwa figurowego, a właściwym rynkiem łyżwiarstwa szybkiego.

Przyświecający ISU zamiar ograniczenia konkurencji: okoliczność, że zamiar nie jest niezbędnym czynnikiem analizy „ze względu na cel”, nie upoważnia Sądu do oddalenia jako bezskutecznych argumentów wnoszącej odwołanie podważających dokonaną przez Komisję ocenę okoliczności faktycznych zawartą w motywach 175–178 spornej decyzji, na której Komisja oparła się w celu stwierdzenia, że ISU naruszyła art. 101 TFUE poprzez przyjęcie i stosowanie zasad kwalifikowania zawodników.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, nie odnosząc się do zarzutu czwartego podniesionego przez wnoszącą odwołanie w jej skardze, według którego decyzja ISU odmawiająca zatwierdzenia zawodów Dubai Icecderby 2014 nie wchodzi w zakres art. 101 TFUE, ponieważ decyzja ta służyła realizacji uzasadnionego celu zgodnego z kodeksem etycznym ISU, który zakazuje wszelkich form wspierania zakładów.

Sąd naruszył prawo, błędnie uznając, że zarzut wnoszącej odwołanie zawiera abstrakcyjne rozważania na temat zasadności celu, jakim jest ochrona integralności łyżwiarstwa szybkiego. W zarzucie tym zakwestionowano odmowę uznania przez Komisję zasadności wyrażonych przez ISU wątpliwości etycznych odnoszących się do koncepcji zawodów łyżwiarstwa szybkiego połączonych z zakładami sportowymi, które miały być oferowane na miejscu podczas imprezy w Dubaju. Sąd pominął przedstawione przez ISU dowody, a w szczególności sprawozdanie z przeprowadzonej na forum Zgromadzenia Narodowego Korei Południowej debaty, w której odrzucono tę koncepcję ze względu na duże ryzyko manipulacji, co potwierdza obawy etyczne wyrażone przez ISU. Zawody Dubai Icecderby są jedynym wydarzeniem sportowym, które nie zostało zatwierdzone w ramach systemu preautoryzacji ISU.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
16 grudnia 2020 r. w sprawie T-430/18, American Airlines / Komisja Europejska, wniesione w dniu
26 lutego 2021 r. przez American Airlines, Inc.**

(Sprawa C-127/21 P)

(2021/C 163/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: American Airlines, Inc. (przedstawiciele: J.P. Poitras, avocat, J. Ruiz Calzado, abogado, J. Wileur, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Delta Air Lines, Inc.

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- zawieszenie i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 2788 final z dnia 30 kwietnia 2018 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, ponowne skierowanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej, aby ten wydał rozstrzygnięcie zgodne z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez nią i przez wnoszącą odwołanie kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem;
- podjęcie wszelkich innych środków, które Trybunał uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na jednym tylko zarzucie, dotyczącym tego, że Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa zatwierdzając przyjętą przez Komisję błędną wykładnię, zgodnie z którą kryterium „właściwego wykorzystania” zawarte w klauzuli 1.10 zobowiązań dotyczących połączenia American Airlines-US Airways (zwanym dalej „zobowiązaniem”) oznacza jedynie „brak wykorzystania stanowiącego nadużycie” i że, w konsekwencji, błędnie zatwierdził w tym wyroku decyzję Komisji C(2018) 2788 final z dnia 30 kwietnia 2018 r., przyznającej Delta Air Lines prawa nabyte (sprawa M.6607 – US Airways/American Airlines).